

РЕШЕНИЕ

№ 53

гр. Сливница, 11.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЛИВНИЦА, Ш-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Невена Пл. Великова

при участието на секретаря Жанета Ив. Божилова
като разгледа докладваното от Невена Пл. Великова Административно наказателно дело № 20231890200618 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. ЗАНН.

Образувано е по жалба на Ч. П. А., ЕГН *****, подадена чрез процесуалния му представител – адв. Б. Г., срещу НП № 8181 от 18.05.2023 г., издадено от В.Б.А. – началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при Агенция „Пътна инфраструктура“ – гр. София, с което на основание чл. 53, ал. 1, т. 2, предл. 2 ЗП и чл. 53, ал. 1 ЗАНН на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 4000,00 лева за това, че на 26.04.2023 г. , в 14.04 часа, на път I-8, км. 39+600, на разклона за с. Пролеша, в посока гр. Сливница – гр. София, е управлявал и извършвал превоз на товари с МПС с четири оси, с две управляеми оси, марка „Волво“, рег. № СВ4334СК, а именно превоз на взривена скална маса, без разрешение за дейности в рамките на специално ползване на пътищата (Разрешително) съгласно изискванията на чл. 8, ал. 1 и 2 от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС, като при направеното измерване с техническо средство електронна везна за измерване на маса и поосово натоварване на ППС, модел PW-10 № K0200007 и ролетка № 1304/18/ (5 м), е установено, че при измерено разстояние между осите 1.40 м., сумата от натоварването на ос на двойната задвижваща ос на МПС е 30.650 тона, при максимално допустимо натоварване на оста 19 т., съгласно чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“ от Наредбата, като превишението е с 11.650 т. – нарушение по чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“, предл. 2 ЗП, вр. чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“, чл. 8, ал. 1 и ал. 2 и чл. 37, ал. 1 т. 1, предл. 1 от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС.

Жалбоподателят иска отмяна на издаденото наказателно постановление като неправилно и незаконосъобразно с твърдения, че са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при съставянето на АУАН и издаването на НП, доколкото в АУАН актосъставителят е посочил, че жалбоподателят е извършил превоз на „фракция“ при натоварване над допустимото съгласно чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“ от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС, а в описателната част на НП наказващият орган е вписал като нарушена нормата на чл. 8, ал. 1 и 2 от Наредбата. Сочи се, че съдържанието на АУАН не кореспондира със съдържанието на НП, тъй като в АУАН

пише, че жалбоподателят е превозвал „фракция“, а в НП – че товарът е „взривена скална маса“, което не е фракция, тъй като фракцията била преработена взривена скална маса. Сочи се, че незаконосъобразно жалбоподателят е бил накаран да спре в лентата за принудително спиране на автомагистралата (ПП I-8), което жалбоподателят отразил като възражение в АУАН. Твърди се, че в конкретния случай не е било необходимо разрешение, тъй като жалбоподателят не е ползвал своето ППС и не е участвал в нито една от дейностите, включени в понятието „специално ползване на пътищата“, поради което и неговото придвижване на процесната дата не е било в условията на специално ползване на пътищата, в каквато хипотеза законодателят регламентира контрола за наличието на разрешително в чл. 18 ЗАП, а не в чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ ЗП. Сочи се, че от съдържанието на НП се установява обстоятелството, че водачът на ППС е превозвал тежък и извънгабаритен товар без съответно разрешително за това, като отговорността му не е ангажирана за това, че управлява ППС с размери, маса или натоварване на ос, които надвишават нормите, определени от министъра на регионалното развитие и благоустройството – чл. 177, ал. 3, т. 1 ЗДвП. Сочи се, че разрешителното, което се изисква по чл. 26 ЗП, е различно от разрешителните, които се издават по чл. 177, ал. 3 ЗДвП, вр. с Наредбата. Сочи се, че административнонаказателно отговорни по чл. 53, ал. 1, т. 2, вр. чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ ЗП са физическите лица, осъществяващи транспортната дейност в качеството си на търговци, регистрирани по съответния ред, а не физическите лица – водачи на ППС, поради което деянието, за което на жалбоподателят е наложена глоба е несъставомерно както от обективна, така и от субективна страна. Изтъква се, че нарушението е за първи път, поради което глоба в размер на 4000,00 лв. се явява силно завишена и несъобразена с разпоредбата на чл. 27, ал. 2 ЗАНН, като АНО не е съобразил имотното състояние на нарушителя и подбудите за извършване на нарушението от страна на жалбоподателя като лице, полагащо наемен труд и изпълняващ разпорежданията на работодателя си „НИКИ ТРАНС – 08“ ЕООД. Прави се искане НП да бъде отменено, а при условията на евентуалност съдът да намали наложеното на жалбоподателя до минимума, предвиден в ЗП.

В последното проведено открито съдебно заседание по делото, жалбоподателят редовно призован, не се явява, не изпраща представител. По делото е постъпила молба вх. № 4964/07.11.2023 г. за съдебното заседание, насрочено на 22.11.2023 г., с която процесуалният представител на жалбоподателя поддържа подадената жалба и прави искане за присъждане на разноски.

В последното проведено открито съдебно заседание по делото, въззиваемата страна редовно призована, не се явява и не изпраща представител, като по делото за съдебното заседание, насрочено за 22.11.2023 г. е постъпил отговор от юрк. Г.Н. вх. № 5201/20.11.2023 г., с който оспорва жалбата и моли наказателното постановление да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Изтъква, че извършеното от жалбоподателя административно нарушение е безспорно установено, доколкото той като водач на тежкотоварно ППС не е представил на контролните органи разрешение за превоз на извънгабаритен товар (снабдяването с каквото е задължение на дружеството-превозвач), доколкото управляваното от него ППС е извън нормативно установените в Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ максимални параметри на натоварването. Поддържа доводи, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи и съдържат всички изискуеми от ЗАНН реквизити. Счита, че наложеното наказание глоба от 4000,00 лева, което е към максималния предвиден в закона размер, съответства на тежестта на нарушението. При тези съображения въззиваемата страна моли НП да бъде потвърдено. Претендира разноски.

Съдът като обсъди на основание чл. 14 НПК всестранно, обективно и пълно доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства и гласни доказателствени средства, намира за установено следното:

Жалбата е подадена от процесуално легитимирано лице, срещу подлежащ на съдебен контрол акт на административнонаказващия орган, в срока по чл. 59, ал. 2 ЗАНН (наказателното постановление е връчено на жалбоподателя на 25.08.2023 г., а жалбата е подадена по куриер и макар и да не се вижда датата на изпращане, същата е входирана в

деловодството на АПИ на 01.09.2023 г., тоест в рамките на срока по чл. 59, ал. 2 ЗАНН), като отговаря и на изискванията по чл. 320 НПК, поради което е процесуално допустима.

Съдът, като се запозна с приложените по делото доказателства, обсъди доводите на жалбоподателя и служебно провери правилността на атакуваното наказателно постановление, намери, че разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установено следното **от фактическа и правна страна:**

На 15.07.2019 г. жалбоподателят Ч. П. А., ЕГН *****, сключил с „НИКИ ТРАНС – 08“ ЕООД трудов договор № 134/15.07.2019 г., по силата на който се задължил да престира труда на длъжността „шофьор“ срещу възнаграждение в размер на 603,00 лв. месечно.

На 26.04.2023 г. жалбоподателят Ч. П. А. управлявал ППС с четири оси, от които 2 управляеми оси марка „Волво“, рег. № СВ4334СК, собственост на с „НИКИ ТРАНС – 08“ ЕООД, по курса Опицвет – Люлин, като превозвал товар (фракция). Управляваното от него ППС било с разстояние между осите 1.40 м., а сумата от натоварването на ос на двойната задвижваща ос на МПС била 30.650 тона.

Около 14.00 часа, на път I-8, км. 39+600, на разклона за с. Пролеша, в посока гр. Сливница – гр. София, свидетелят А. М. А., в присъствието на свидетеля Е. Л. С., и двамата служители на АПИ, подал на жалбоподателя сигнал със стоп-палка, указвайки му да отбие в уширението при разклона за проверка. Жалбоподателят не се съобразил с подадения сигнал със стоп-палка, като продължил пътя си и се отправил към разклона за гр. Божурище. Свидетелите контролни органи се качили в служебния си автомобил и последвали жалбоподателя, който се отклонил от ПП I-8 и се включил в отбивката за гр. Божурище, където в крайна сметка спрял. При движението си, предвид претоварването на управляваното от жалбоподателя МПС, по пътя падали парчета скална маса. Свидетелите спрели при жалбоподателя и му поискали документите, но същият отказал да ги предостави. Това наложило свидетелите да потърсят съдействие от органите на МВР, като на място пристигнала и патрулна кола. След пристигането ѝ жалбоподателят с управляваното от него МПС били отведени отново на главния път, където вече предоставил документите си за проверка, като било извършено и измерване посредством ролетка 1302/18 (5м.) и електронна везна РW-10 № K0200007, верифицирана до 25.06.2023 г. (съобразно Заповед № А-616/11.09.2018 г. на председателя на Държавна агенция за метрологичен и технически надзор, издадена на основание чл. 43, ал. 4 ЗИ). При измерването контролните органи установили, че разстояние между осите 1.40 м., а сумата от натоварването на ос на двойната задвижваща ос на превозното средство била 30.650 тона, при максимално допустимо натоварване на оста 19 т. За измерването бил съставен протокол за измерване на ППС № 35/2023 от 26.04.2023 г., в който водачът се подписал, като му бил връчен и екземпляр от същия. При поискване водачът не представил надлежно издадено разрешение за движение на тежко пътно превозно средство, поради което контролните органи приели, че е допуснал нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ ЗП, вр. чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“ и чл. 8, ал. 2 и ал. 1 и чл. 37, ал. 1 т. 1 от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ.

За това нарушение свидетелят А. М. А. на длъжност главен инспектор Дирекция АРОК (АПИ), упълномощен със Заповед № РД-11-247 от 31.03.2022 г. на Председателя на УС на АПИ, в присъствието на свидетеля Е. Л. С., съставил на жалбоподателя АУАН № 0009574/26.04.2023 г., който той подписал и в който като възражение вписал „Спрях в гр. Божурище, извикана патрулка, изведен на Атлантик и измерен“.

Въз основа на така съставения акт В.Б.А. – началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при Агенция „Пътна инфраструктура“ – гр. София, упълномощена със Заповед № РД-11-246/31.03.2022 г. на Председателя на УС на АПИ, издала атакуваното НП № 8181 от 18.05.2023 г., с което на основание чл. 53, ал. 1, т. 2, предл. 2 и чл. 53, ал. 1 ЗАНН на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 4000,00 лева за

това, че на 26.04.2023 г. , в 14.04 часа, на път I-8, км. 39+600, на разклона за с. Пролеша, в посока гр. Сливница – гр. София, е управлявал и извършвал превоз на товари с МПС с четири оси, с две управляеми оси, марка „Волво“, рег. № СВ4334СК, а именно превоз на взривена скална маса, без разрешение за дейности в рамките на специално ползване на пътищата (Разрешително) съгласно изискванията на чл. 8, ал. 1 и 2 от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС, като при направеното измерване с техническо средство електронна везна за измерване на маса и поосово натоварване на ППС, модел PW-10 № K0200007 и ролетка № 1304/18/ (5 м), е установено, че при измерено разстояние между осите 1.40 м., сумата от натоварването на ос на двойната задвижваща ос на МПС е 30.650 тона, при максимално допустимо натоварване на оста 19 т., съгласно чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“ от Наредбата, като превишението е с 11,650 т. – нарушение по чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“, предл. 2 ЗП вр. чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“, чл. 8, ал. 1 и ал. 2 и чл. 37, ал. 1 т. 1, предл. 1 от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС.

Изложената фактическа обстановка се установява от съвкупния анализ на събраните в хода на делото доказателства и доказателствени средства, а именно: писмените доказателства – заверено копие от трудов договор, АУАН, разписка за връчване на АУАН, протокол за измерване на ППС № 35/2023 от 26.04.2023 г. копие на СРМПС Част II за ППС марка „Волво“, рег. № СВ4334СК, копие от пътен лист, копие от лична карта на жалбоподателя, Заповед № РД-11-246/31.03.2022 г. на Председателя на УС на АПИ, Заповед № РД-11-247 от 31.03.2022 г. на Председателя на УС на АПИ Заповед № А-616/11.09.2018 г. на председателя на Държавна агенция за метрологичен и технически надзор, издадена на основание чл. 43, ал. 4 ЗИ, представените в оригинал и заверен превод: ЕС Декларация за съответствие за ролетка и сертификат за съответствие DIN 50049-2.1 за ролетка 1312/18, ЕО – Декларация за съответствие за везна PW-10 с фабричен № K0200007 от 2018 г., с клас на точност III за измерване на до 20000 кг., преписи от заявления за извършване на проверка, последното с отразяване на датата на извършването ѝ – 20.06.2022 г., снимка на залепени на везна със сериен № K0200007 от 2018 г. стикери за извършена метрологична проверка; както и от гласните доказателствени средства – показанията на свидетелите А. М. А. и Е. Л. С..

Посоченият доказателствен материал е непротиворечив и кореспондира с приетата за установена в АУАН и НП фактическа обстановка, която се установява и от съда. Съдът се позова и на показанията на свидетелите А. и С., който имаха конкретни спомени от случая, който им е оставил трайно впечатление предвид поведението на жалбоподателя. Същите изложиха подробно и непротиворечиво възприетите от тях факти, поради което и доколкото за съда няма основание да приеме, че свидетелите са лично заинтересовани от изхода на делото, при изграждане на изводите си, съдът даде вяра на заявеното от тях. Доколкото писмените и гласни доказателства са обективни, достоверни и непротиворечиви, съдът намира за ненужно по-подробното им анализиране (по аргумент от чл. 84 ЗАНН, вр. чл. 305, ал. 3, изр. 2 НПК).

Основната фактическа констатация за измерено при междуосово разстояние 1.40 м., натоварване на двойната задвижваща ос на превозното средство 30.650 т. на автомобила, управляван от жалбоподателя, съдът счита за доказана по несъмнен начин въз основа на показанията на свидетелите А. и С., извлечението от електронната везна, както и от съдържанието на АУАН № 0009574 от 26.04.2023 г., подписан от нарушителя без възражения срещу отразените в него стойности.

Съдът, с оглед установената фактическа обстановка и съобразно възраженията и доводите на жалбоподателя, както и като съобрази задължението си в качеството на въззивна инстанция да проверява изцяло правилността на наказателното постановление, независимо от основанията, посочени от страните, съгласно разпоредбата на чл. 84, ал. 1 ЗАНН, вр. чл. 314, ал. 1 НПК, намира следното **от правна страна:**

Административнонаказателното производство е строго формален процес, засягащ в голяма степен правата и интересите на физическите и юридически лица. Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните органи наказателни

постановления е за законосъобразност. От тази гледна точка, съдът не е обвързан нито от твърденията на жалбоподателя, нито от фактическите констатации в АУАН или наказателното постановление, а е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия по делото закон, като в този смисъл на контрол подлежи и самият АУАН.

В изпълнение на това свое задължение съдът намира, че АУАН и НП, предвид представените по делото Заповед № РД-11-246/31.03.2022 г. на Председателя на УС на АПИ и Заповед № РД-11-247 от 31.03.2022 г. на Председателя на УС на АПИ, са издадени от териториално и материално компетентни органи в рамките на установените в чл. 34, ал. 1 и, ал. 3 ЗАНН давностни срокове. Компетентността на актосъставителя произтича от заповед № РД-11-247/31.03.2022 г. на председателя на Управителния съвет на Агенцията „Пътна инфраструктура“, тъй като същият е посочен в т. 9 от изброените в заповедта длъжностни лица, като част от чиито задължения е и съставянето на АУАН при констатиране на нарушения. Съгласно разпоредбата на чл. 56, ал. 3, т. 1 ЗП, наказателните постановления се издават за републиканските пътища от председателя на Управителния съвет на Агенцията или упълномощено от председателя длъжностно лице от Агенцията. Видно от представената по делото заповед № РД-11-246/31.03.2022 г., председателят на Управителния съвет на Агенцията „Пътна инфраструктура“ определя В.Б.А. да издава наказателни постановления на физически и юридически лица по реда, предвиден в ЗП.

Въз основа на извършена служебна преценка, съдът достига до извода, че при съставянето на АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на защита на жалбоподателя. Фактическата обстановка, изложена в АУАН, кореспондира на тази, посочена в НП. Както в АУАН, така и в НП коректно, пълно и ясно са изброени обективните признаци на извършеното нарушение и нарушената правна норма. Посочени са и всички правнорелевантни обстоятелства във връзка с извършеното нарушение – време, час, място на извършване, субект на нарушението и съставомерни признаци от обективна страна. АУАН е съставен в присъствието на жалбоподателя и свидетел очевиден към момента на установяване на нарушението, с което са съобразени правилата на чл. 40 ЗАНН. Съдът намира, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да водят до нарушаване на основните права на жалбоподателя, включително и това на защита. АНО е изпълнил задължението си да опише в достатъчна степен точно и ясно нарушението, като възраженията, направени в жалбата, съдът намира за неоснователни по следните съображения:

Заявеното в жалбата, че в АУАН актосъставителят е посочил, че жалбоподателят е извършил превоз на „фракция“ при натоварване над допустимото съгласно чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“ от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС, а в описателната част на НП наказващият орган е вписал като нарушена нормата на чл. 8, ал. 1 и 2 от Наредбата, не съответства на представените по делото АУАН и НП. Видно и от двете е, че и контролният, и административнонаказващият орган са квалифицирали нарушението, като такова по чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“, предл. 2 ЗП вр. чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“, чл. 8, ал. 1 и ал. 2 и чл. 37, ал. 1 т. 1, предл. 1 от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС.

Неоснователно е и следващото възражение на процесуалния представител на жалбоподателя, а именно че съдържанието на АУАН не кореспондира със съдържанието на НП, тъй като в АУАН пише, че жалбоподателят е превозвал „фракция“, а в НП – че товарът е „взривена скална маса“, което не е фракция, тъй като фракцията била преработена взривена скална маса. Ирелевантно е обстоятелството какъв точно е превозваният от водача товар, който прави ППС тежко по смисъла на закона, като видът му е посочен единствено с цел да се установи, че не се касае за неделим товар по смисъла на § 1, т. 14 от ДР на Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС. Действително фракцията по същество е сортирана взривена скална маса, при която парчетата са с относително идентичен размер, но тя пак е взривена скална маса, какъвто именно е бил превозваният от жалбоподателя и разпиляван по пътя вследствие

претоварването материал.

Съгласно чл. 3 от Наредба № 11 от 03.07.2001 г., тежки ППС или състав от ППС са тези, които имат: 1. допустима максимална маса, по-голяма от стойностите по чл. 6 и 2. натоварване на ос, по-голямо от стойностите по чл. 7. Установените при проверката стойности на процесното ППС надвишават максимално допустимите параметри, както за максимална маса по чл. 6, ал. 1, т. 6, б. „в“ от Наредбата (за което обаче жалбоподателят не е бил санкциониран), така и за осово натоварване за конкретния вид превозно средство, визириани в нормата на чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“ от Наредбата.

В настоящия случай правилно контролните органи са преценили, че управляваното от въззивника ППС е тежко по смисъла на Наредбата, тъй като разстоянието между осите му е 1.40 м. и сумата от натоварването на двойната задвижваща ос на превозното средство е 30.650 т., при максимално допустимо натоварване 19 т. по чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“ от Наредба № 11/03.07.2001 г. за движение на тежки и/или извънгабаритни ППС на МРРБ.

Отговорността на водача в случая е ангажирана за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ от ЗП, вр. чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“, чл. 8, ал. 1 и ал. 2 и чл. 37, ал. 1 т. 1 от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. Касае се за нарушение, изразяващо се в превишаване на максимално допустимите стойности на осовото натоварване.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от Наредба № 11, движението на извънгабаритни ППС се осъществява в рамките на специалното ползване на пътищата и се разрешава в случаите, когато е невъзможно или нецелесъобразно да се използва друг вид транспорт или когато товарите не могат да бъдат разглобени на части и превозени в рамките на общественото ползване на пътищата. Извънгабаритните ППС могат да се движат с разрешително, издадено от администрацията, управляваща пътя, съгласувано със съответната служба за контрол при МВР – чл. 8, ал. 2 от Наредбата.

Съгласно § 1, т. 8 от ДР на ЗП, „специално ползване на пътищата“ е използването на пътищата за превозване на тежки и извънгабаритни товари или за осъществяване на други дейности в обхвата на пътя и в обслужващите зони, като: изграждане и експлоатация на търговски крайпътни обекти и на пътни връзки към тях, както и на площадки за оказване на пътна помощ и на пътни връзки към тях; изграждане и експлоатация на рекламни съоръжения; изграждане на нови и ремонт на съществуващи подземни и надземни линейни или отделно стоящи съоръжения и тяхната експлоатация в обхвата на пътя; временно ползване на части от пътното платно и земи в обхвата на пътя от други лица.

Съгласно чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ ЗП, за дейности от специалното ползване на пътищата без разрешение се забранява движението на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства. Разрешенията се издават от управителния съвет на агенцията или от упълномощено от съвета длъжностно лице от агенцията – за републиканските пътища, и от кметовете за съответните общини – за общинските пътища.

В качеството си на шофьор на тежкотоварно ППС, ползвано от „НИКИ ТРАНС – 08“ ЕООД, което е и негов собственик, въззивникът е следвало да знае максимално допустимите стойности по Наредба № 11 от 3.07.2001 г. и да вземе необходимите мерки, за да се увери, че не превозва товар над тези стойности. Разбира се, отговорността, която се следва на основание на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ ЗП за лицето, което управлява процесното ППС без изискуемото разрешително, не игнорира изискването на чл. 15, ал. 3 от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ, съгласно който собствениците на извънгабаритни и/или тежки ППС или лицата, които извършват превозите, са длъжни да подадат в Агенция „Пътна инфраструктура“ или в съответното областно пътно управление или община заявление за издаване на необходимото разрешително по образец. Отговорността за неизпълнение на тази законова разпоредба, спрямо задължените лица може да бъде ангажирана на самостоятелно правно основание. Въведеното задължение за собствениците на извънгабаритни и/или тежки ППС обаче не освобождава водачите на съответното ППС от задължение да спазват правилото на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ ЗП. Нарушението, за което е санкциониран жалбоподателят, не е, че не е подал заявление за издаване на съответно разрешително или че

не е направил необходимото за издаването му, а за това, че управлява тежко ППС без да има издадено съответно разрешително. Т.е. обстоятелството, че водачът, който не е собственик на автомобила, няма задължението по осигуряването на такова разрешително, не прави деянието му несъставомерно, в който смисъл доводите на жалбоподателя в тази насока са неоснователни.

Както беше посочено, съгласно разпоредбата на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ ЗП за дейности от специалното ползване на пътищата без разрешение се забраняват в обхвата на пътя и ограничителната строителна линия движението на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства. В Наредба № 11/03.07.2001 г за движение на извънгабаритни и/или тежки пътни превозни средства, са определени допустимите размери, маса и натоварване на ос на различните категории пътни превозни средства и техните ремаркета, които не представляват опасност за участниците в движението. За да е съставомерно нарушението на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ ЗП е необходимо ППС да е „извънгабаритно“ по смисъла на чл. 2 от Наредба № 11/03.07.2001 г. или „тежко“ по смисъла на чл. 3 от същата Наредба. За целта, следва да се установят поне един от размерите на ППС или състав от ППС с или без товар, който да е по-голям от стойностите по чл. 5 от Наредбата, както и стойностите на допустимите му параметри, които следва да са по-големи от тези, регламентирани в посочените норми. В конкретния случай измереното разстояние между осите е 1.40 м. и сумата от натоварването на двойната задвижваща ос на ППС е 30.650 т., при максимално допустимо 19 т. по чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“ от Наредба № 11/03.07.2001 г., т.е. те са с 11.650 т. по-големи от тези, регламентирани в посочените норми.

Съгласно § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на Наредба № 11 от 03.07.2001 г. – „извънгабаритни ППС“ по смисъла на Наредбата са извънгабаритните ППС по чл. 2 и/или тежките по чл. 3 от Наредбата. Съобразявайки изложеното, дори и ППС да не е „извънгабаритно“ по смисъла на чл. 2, стига да е „тежко“ по смисъла на чл. 3, то пак ще консумира състава на разпоредбата на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ ЗП, предписваща, че за дейности от специалното ползване на пътищата без разрешение се забраняват в обхвата на пътя и ограничителната строителна линия движението на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства, като възражението в тази насока съдът намира отново за неоснователно.

Водачът е следвало да провери и да се убеди, че параметрите на ППС с товар или без товар не надвишават максимално допустимите норми по Наредбата или разрешените параметри с разрешение (разрешително или квитанция за платени пътни такси) за дейност от специално ползване на пътищата, издадени по реда на раздел IV от Наредбата, но не го е сторил и е извършил виновно административно нарушение по чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ ЗП.

Нарушението, установено от органите на Агенция „Пътна инфраструктура“, не представлява неизпълнение на задължението за снабдяване с разрешително по реда на раздел четвърти от Наредба № 11/03.07.2001 г, което е в кръга на задълженията на собствениците на извънгабаритни и/или тежки ППС или лицата, осъществяващи превоза. В конкретиката на казуса е установено осъществяване на движение на извънгабаритно ППС, което фактически се осъществява само и единствено от водача на въпросното ППС. Нарушена е въведената от законодателя обща забрана – без разрешение на администрацията, стопанисваща пътя, да се извършва движение на извънгабаритни и тежки ППС в обхвата на пътя – чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ ЗП. Безспорно са установени обективните елементи от състава на нарушението – управляването от жалбоподателя ППС има характеристики на извънгабаритно по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на Наредба № 11 от 03.07.2001 г. – съответно към релевантните дата и час -26.04.2023 г в 14.04 часа, липсва разрешение за движението му по републиканските пътища и е установено на път от републиканската мрежа.

Съдът намира възражението, направено жалбата, че в случая е била приложима разпоредбата на чл. 177, ал. 3, т. 1 ЗДвП и жалбоподателят е следвало да бъде санкциониран за нарушение на чл. 139 ЗДвП за неоснователно по следните съображения. Разпоредбата на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ от ЗП въвежда забраната за движение без разрешение на извънгабаритни и тежки ППС при специалното ползване на пътищата, а нормата на чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП изискването движещите се по пътя ППС да са с размери, маса и

натоварване на ос, които да не надвишават нормите, установени от МРРБ. Безспорно тези норми са установени с Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС и същата е приложим и относим нормативен акт и към двата закона – ЗП и ЗДвП – аргумент и от нормата на чл. 1 от Наредбата. Тя дава и дефиниции за извънгабаритно и тежко ППС, съгласно § 1, т. 1 от ДР, във връзка с чл. 2 и чл. 3. Съответно нормите за размери, маса и натоварване на ос са посочени в разпоредбите на чл. 5, чл. 6 и чл. 7 от Наредбата.

Налага се извод, че за деяние като процесното е налице неяснота разпоредбата на кой от двата закона е нарушена. Всъщност, нормите на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ ЗП и чл. 139, ал. 1, т. 2 ЗДвП формират два отделни, различни състава на административни нарушения. Общото между двата е, че съставите се допълват от разпоредбата на чл. 37, ал. 1, т. 1 от Наредба № 11/2001 г. на МРРБ, но последната съдържа две отделни хипотези. Първата се отнася до случаите, когато движението се извършва без разрешително, а втората - когато се извършва без документ за платена такса в случаите по чл. 14, ал. 3 от Наредбата. Именно тези две хипотези формират разликата в съставите, респективно кой е приложимият материален закон при квалифициране на нарушението и съответно за санкционирането му.

Разпоредбата на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ ЗП въвежда разрешителен режим за превоз на тежки и/или извънгабаритни товари, съгласно определението за специално ползване на пътищата по § 1, т. 8 от ДР на ЗП и в отклонение от общата забрана по чл. 139 ЗДвП. Както беше посочено, съгласно § 1, т. 8, пр. първо от ДР на ЗП „Специално ползване на пътищата“ е използването на пътищата за превозване на тежки и извънгабаритни товари. В този смисъл **по изричната разпоредба на закона движението на извънгабаритно ППС представлява специално ползване на пътя** и за това е необходимо издаването на разрешение.

Разрешението за движение на тежко и/или извънгабаритно ППС се издава от органа, посочен в чл. 26, ал. 3 ЗП – управителния съвет на агенцията или от упълномощено от управителния съвет длъжностно лице от агенцията – за републиканските пътища и от кметовете на съответните общини – за общинските пътища, т.е. разрешението има характеристиките на индивидуален административен акт. Същото се издава по реда на чл. 8, ал. 2, във връзка с, ал. 4 от Наредба № 11/2001 година. Същевременно, по силата на чл. 8, ал. 5 от Наредба № 11/2001 г. от този разрешителен режим са изключени превозните средства с размери, маса и натоварване на ос посочени в чл. 14, ал. 3 от Наредбата. На визираните в чл. 14, ал. 3 от Наредбата тежки и/или извънгабаритни ППС се разрешава да се движат по пътищата, отворени за обществено ползване не по силата на специалния административен акт по чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ от ЗП, а само след заплащане на дължимата такса по реда на чл. 8, ал. 7 от Наредбата.

Тук е необходимо да се отбележи, че няма знак за равенство между разрешението за специално ползване на пътя и заплатената за него такса по чл. 8, ал. 4 от Наредбата от една страна и документа за платена такса по чл. 8, ал. 7 от Наредбата от друга. Една от предпоставките по чл. 14, ал. 3 от Наредбата е натоварването на ос да не превишава с повече от 30 % допустимите максимални натоварвания на ос по раздел II.

Следователно, когато движението на извънгабаритно ППС се извършва без необходимото разрешение по чл. 8, ал. 2 от Наредбата № 11/03.07.2001 г. във вр. с чл. 26, ал. 3 ЗП, е налице нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, буква „а“ ЗП и се осъществява съставът на чл. 53, ал. 1 от ЗП.

Установената обща маса на ППС е 47,450 тона, а установеното претоварване – сумата от натоварването на ос на двойната задвижваща ос на МПС – 30.650 тона, при максимално допустимо натоварване на оста 19 т., съгласно чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“ от Наредбата, като превишението е с 11.650 т., което е над 30 % от допустимото максимално натоварване и в този смисъл е неприложимо изключението по чл. 8, ал. 5 от Наредбата – „На извънгабаритните и тежките пътни превозни средства в случаите по чл. 14, ал. 3 се разрешава да се движат след заплащане само на дължимата такса за превишаване на максимално допустимите норми по раздел II“, във връзка с чл. 14, ал. 3 от цитираната Наредба – „Извънгабаритните и/или тежките ППС, на които се разрешава да се движат след

заплащане само на дължимата такса, са тези, които имат обща маса до 45 тона или натоварване на ос, което не превишава с повече от 30 % допустимите максимални натоварвания на ос по раздел II...“.

От цитираните разпоредби следва, че управляваното от въззивника тежко ППС е трябвало да се движи само с разрешение на администрацията, стопанисваща пътя, каквото в случая не е представено, поради което правилно е прието, че е нарушена забраната по чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ ЗП, за което нарушение разпоредбата на чл. 53, ал. 1 т. 2 от ЗП предвижда налагането на глоба от 1000 до 5000 лева.

Съдът намира, че при определяне размера на глобата наказващият орган е определил наказанието, като се е съобразил с тежестта на нарушението и критериите, посочени в разпоредбата на чл. 27 ЗАНН. В този смисъл съдът намира, че при определяне на наказанието за допуснатото нарушение наказващият орган е съобразил факта, че същото се явява първо нарушение за въззивника (при липса на данни за други такива) и че той не е извършвал превоза за собствена сметка, а по възлагане, като осъществяващ длъжност „шофьор“ в търговско дружество – превозвач, спрямо когото въззивникът е в положение на зависимост, и който всъщност (а не въззивникът) е имал правомощията и отговорността да набави липсващото разрешение. Макар и това обстоятелство да е не посочено в НП, не може да бъде игнориран от съда фактът, че с поведението си жалбоподателят е създал сериозна опасност за останалите участници в движението по пътищата. Следва да се обърне внимание, че изложеното в жалбата, че контролният орган е дал знак на жалбоподателя да спре в забранен участък – лентата за принудително спиране на автомагистрала не отговаря на фактите по делото, а именно, че нарушението е извършено на Първокласен път (ПП) I-8, км. 39+600, където няма лента за принудително спиране, а не на Автомагистрала „Европа“. В точно този участък от автомобилния път има уширение на пътя, което именно се използва от контролните органи, за да извършат проверката на ППС безопасно. Въпреки законосъобразно дадените от контролния орган със стоп палка указания да спре, жалбоподателят не се е подчинил, продължил е пътя си, разсипвайки малки части от скалната маса по пътното платно, като дори се е отклонил от маршрута си (към Люлин) и е навлязъл в отбивката за гр. Божурище, където вече е спрял. Съпротивата му да бъде извършена проверка е продължила и след спирането му, като е отказал да предостави на контролните органи документите си, което е наложило да бъде повикан за съдействие и екип на МВР. Едва тогава жалбоподателят е бил върнат на пътя и му е била извършена проверка. Съобразявайки изложеното, което съдът счита, че е създало непосредствена опасност за останалите участници в движението по пътищата, а също и обстоятелството, че в случая превишението на максимално допустимото натоварване е с повече от 11 тона над законоустановената граница от 19 т., въззивната инстанция приема, че наложеното наказание глоба над средния размер от 3000 лева, а именно наложената на жалбоподателя глоба в размер на 4000,00 лв. се явява справедливо и съобразено с обстоятелствата по чл. 27, ал. 2 ЗАНН наказание, което именно ще постигне целите по чл. 12 ЗАНН и най-вече ще допринесе за поправянето и превъзпитанието на нарушителя.

Следва да се отбележи, че съдът намира за правилна и преценката на АНО, че не се касае до маловажен случай на нарушение. Нарушението е формално. От събраните по делото доказателства не се установява то да се отличава със значително по-ниска степен на обществена опасност от обичайните случаи на нарушения от посочения вид, а напротив, предвид поведението на жалбоподателя, свързано с опита за осуетяване извършването на проверката. Надвишаването на нормите на Наредбата повишава рисковете относно безопасността на движение, повреждане и преждевременно износване на пътната инфраструктура. По тези причини движението на ППС с параметри, надвишаващи нормите на Наредбата, се осъществява с разрешение (разрешително или квитанция за платени пътни такси) за дейност от специалното ползване на пътищата, с което се разрешава движение на ППС по строго определен маршрут и се заплащат пътни такси.

При извършената на основание чл. 84 ЗАНН, вр. чл. 314 НПК цялостна служебна проверка на наказателното постановление, съдът не констатира основания за неговата

отмяна или изменение, поради което същото следва да бъде потвърдено изцяло, а подадената жалба да се остави без уважение, като неоснователна.

С оглед изхода от спора и предвид разпоредбите на чл. 63д, ал. 1 и ал. 4 ЗАНН, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата страна юрисконсултско възнаграждение в размер на 150,00 лева съобразно чл. 27е НЗПП.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 9, вр. ал. 2, т. 5, вр. ал. 1 ЗАНН, Районен съд – Сливница

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Наказателно постановление № 8181 от 18.05.2023 г., издадено от В.Б.А. – началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при Агенция „Пътна инфраструктура“ – гр. София, с което на основание чл. 53, ал. 1, т. 2, предл. 2 ЗП и чл. 53, ал. 1 ЗАНН на Ч. П. А., ЕГН *****, с адрес с. К., общ. С., обл. София, ул. „М.“ № 7, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 4000,00 лева за нарушение по чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“, предл. 2 ЗП, вр. чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“, чл. 8, ал. 1 и ал. 2 и чл. 37, ал. 1 т. 1, предл. 1 от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС.

ОСЪЖДА Ч. П. А., ЕГН *****, да заплати на Агенция „Пътна инфраструктура“, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Македония“ № 3, представлявана от Председателя на Управителния съвет, сумата в размер на **150 (сто и петдесет) лева**, представляваща направените от въззиваемата страна разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – София област на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава дванадесета в **14-дневен срок** от получаване на съобщението за изготвянето му.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните!

Съдия при Районен съд – Сливница: _____